

новославянскиятъ и новобългарскиятъ. Той е ималъ: 1) деветъ открити звука, които отчасти сж са сжхраниле и до днесъ: а, г, е, и, ѳ, и, о, оу, ѿ и ѿ; 2) четири носови, — изъ които новославянскиятъ езикъ е усвоилъ само г (а), а въ новобългарскиятъ езикъ нѣкои отъ тѣхъ сж измѣнили вече своето първоначално произношение, — ж, ѳ, а и г; и 3) двѣ глухи з и ѿ, за които говорихме вече.

Старобългарските гласни звукове, както и новобългарските, по влиянието на предшествующата сжгласна буква, твърда или мекка, въ произношеннето са чуютъ двойко: а) като мекки: г, е, и, ѳ, ѳ, ю, и и ѿ; б) като твърди: а, о, ж, а, оу, ѿ и з. Между едните и другите сжществува строго различие, т. е. тие противорѣчатъ единъ на други, като напримѣръ: аахъ и аахъ, вола (на волѣтъ) и волаа, плотъ и плѣтъ, око (кжлбо, шаръ) и поле, ловъ и лѣвъ (лѣвъ кракъ), вжа и вжание, горж (гора) и горѳ, лѳтъкъ (игрѳкъ) и лѳтъць (сжрдѳтъ, лѳтъ), кѳти и кѳти, лѳгати и лѳгѳтъ (лѳгѳта).

Когато нашите прадѣди сж желале да придадатъ мекѳта на предидущата сжгласна, то тие внасяле между нея и сжгласната і (е, ѳ), които сж са сжединяле съ пѳрчица. Отъ така нарѣченните йотиранни букви въ новобългарскиятъ езикъ е уцѣлѣла само буквата е, която са произнася въ началото на думите: іединъ намѳсто единъ, іезикъ нам. езикъ, іекнало нам. екнало и пр.), и послѣ гласните (бие нам. бие, ученіе нам. учение, пиене нам. пиене и пр.). Разбира са, че подобно смѣгчение са